

Lorenz Langenegger

MOŠKI Z URO

Ne vem, ali mi je v tolažbo, da otroški vrtec leži bližje kot pokopališče, je razmišljal Viktor, ko je stopil na ulico in zavil okrog vogala, kjer je lahko zaslišal otroški smeh in zagledal njihove vedre obraze, ko so se na gugalnici vihteli visoko nad živo mejo, ali bi mi to danes lahko bilo v tolažbo. Doslej se še nikdar ni usedel na klop pred vrtcem, temveč vedno le na pokopališko klop. Izbral je pokopališče, ker ima rad mir, le mir, ne pa tudi mrtvaške tišine, kakor mu je ob deževnih dneh očitala Marie. Poleg tega pa klopi ob vrtcu čez dan zasedajo matere, zvečer pa Tamilci. Prihajajo se igrat, vso pravico imajo, da sedijo na klopeh. Matere se medtem, ko čakajo na otroke, igrajo z mlajšim naraščajem v peskovniku ali na plezalih. Tamilci v soju cestnih svetilk mešajo karte in si podajajo steklenico viskija, ki ga podaljšujejo s kokakolo. Viktor lahko le ugiba, na kaj čakajo, na mir v domovini, na vesti domačih. Zanj, vsaj sam je takšnega mnenja, ki ga je potrpežljivo predstavil tudi Marie, ko ga je povprašala, zakaj tako pogosto poseda na pokopališču, preprosto ni več proste klopi. Njegovi obiski pokopališča nimajo ničesar opraviti z grobovi, sploh pa ne z mrtvimi, ki tam ležijo, saj ni poznal niti enega izmed njih, čeprav je pokopališče veliko, odločno pa je odklanjal morbidno naklonjenost mrtvecem, razlog tiči le v razpoložljivih klopeh in miru, sicer pa ni nobenih drugih razlogov. Tudi z domnevo, da je žalosten človek, se nikakor ne more strinjati. Nič bolj otožen ni od drugih. Le danes, to že mora priznati, je obležal v postelji, čeprav je bilo zunaj že dolgo svetlo.

Viktor odide mimo vrtca, vzdolž zelenih polken družbenih stanovanj, prečka glavno cesto in še preden pride do pokopaliških vrat, ve, da bo šel mimo njih, čeprav nima drugega cilja. Kadar tako kot danes ne zavije na osrednji pokopališki drevored, mu ne preostane drugega, kakor da gre okrog pokopališča. Prometne ceste, ki vodijo vzdolž obzidja, so le slab nadomestek za cvetlične trate, stare mogočne hraste in platane, vodnjak in klopi, ki ga čakajo znotraj zidov. Po sprehodu okrog pokopališča bo ponovno poskusil vendarle vstopiti skozi velika

kovana železna vrata in pod podplati začutiti škrtajoči pesek osrednjega drevoreda. Če se tudi drugi poskus ne bo posrečil, bo odšel domov, ne da bi kaj opravil, pa čeprav je pred njim še toliko dolgih ur, dokler mu prihajajoči večer ne bo dovolil, da prižge luč. In to kljub temu, da že prvi mrak zadošča, da se njegovo senčno stanovanje v visokem pritličju omrači in je potrebno prižgati stikalo. Ob sončnih dneh sredi poletja navpični opoldanski sončni žarki za kakšno uro padajo skozi okno njegovih dveh sob, ki gledata na ulico. Že konec septembra se mora Viktor usesti na okensko polico, da bi začutil tople žarke na obrazu. Edina sončna svetloba, ki pada skozi kuhinjska in spalnična okna, ki gledajo na notranje dvorišče, je tista, ki jo ponoči odseva luna.

Viktorja omejeni razgled nikdar ni motil. Pod njegovim oknom mimo vodi kratka slepa ulica. Na obeh straneh so le po trije hišni vhodi. Ozki pločniki zadoščajo za redke pešce. Tabla, ki prepoveduje ustavljanje, zagotavlja, da dostavna vozila ne ovirajo prometa. Če bi nekaj metrov pred Viktorjevimi okni stalo karkoli drugega kot naslednje pročelje, bi to pomenilo že zapravljanje javne površine. Marie je skoraj uspelo, da bi mu priskutila njegovo stanovanje. Izkoristila je vsako priložnost, samo da se je lahko pritoževala nad temačnostjo. Napovedovala je, da bo še zgnil v tem stanovanju, on pa ji je oporekal in se skliceval na svojo sobno rastlino, ki je že leta sicer počasi, a vztrajno rasla. Vsak dan je sadje, je delal reklamo za svoje zdravje, dodatno pa uživa še vitamine v obliki šumečih tablet, ki jih raztopi v vodi. Tudi njegov argument, da sončni žarki povzročajo hude bolezni, Marie ni prepričal. Še naprej je vztrajala pri svojem odklonilnem odnosu do njegovega stanovanja. Njene besede so odmevale v Viktorjevih ušesih. Že nekaj časa je minilo, odkar ji je pomagal sezuti škornje in skrbno obesil njen plašč na obešalnik, potem ko ga je slekla in kot po navadi brezbrizno spustila na tla. Vendarle pa njegove spomine na njeno pritoževanje spremlja kljubovalno zadovoljen nasmešek. Svoje stanovanje ima rad, sobna rastlina pa ima številne sveže, nežno zelene poganjke, odkar jo je presadil.

Danes zjutraj je bilo potrebno, da je poštar dvakrat pozvonil, da ga je spravil iz postelje. Kar skočil je iz nje, kajti poštar pozvoni le, če se mu pošiljka zdi posebno pomembna, potrpežljiv pa ravno ni, kar je Viktor vedel. Kdor se ni v kar

najkrajšem času pojavil na vratih, tega ni bilo doma, vsaj po poštarjevem mnenju, in zato je Vladimir planil kvišku, si navlekel hlače, ki so ležale na stolu poleg postelje in odhitel do vrat. Poštar se je že obrnil proč, Viktor je že začel s protestom proti vse krajšemu času, v katerem je še možno pošto prepričati, da si doma, ko se je poštar ponovno obrnil proti njemu. Pozvonil je na napačni zvonec, spodaj namesto zgoraj, ko pa tako nejasno piše, oba zvonca sta enako oddaljena od tablic z imeni, le kdor bi se šel izštevanko, bi lahko prišel do rešitve, katera tablica sodi h kateremu gumbu. Paket ni zanj, čigar ime stoji pod pomotoma pritisnjenim zvoncem, temveč za osebo v stanovanju nad njim. Pa ne zamerite, je zaželel in že ga ni bilo.

Paket, ki bi ga moral poštar dostaviti, je bil nenavadno velik, tako velik, da si ga ni mogel oprtati pod roko, temveč ga je moral držati z obema rokama, da ga je lahko odnesel navzgor po stopnicah. Le kaj bi bilo mogoče poslati v tako velikem paketu, je prešiniło Viktorja, svetleč globus s stojalom iz češnjevega lesa, italijanski strojček za kavo s prosto stoječim mlinčkom, prva polovica v usnje vezane izdaje enciklopedije Brockhaus. Iz nabiralnika je vzel dva ali tri negativne odgovore, kot ponavadi, in razočarano zaprl vrata, ker zvonjenje ni bilo namenjeno njemu. Je pa to vsaj prelišičilo njegovo otožnost in ga spravilo iz postelje, je pomislil in se uprl želji, da bi zopet legel.

Nastrgal je jabolko. Paket je bil namenjen sosedi nad njo, lahko bi ga prevzel namesto nje, je pomislil Viktor. Gotovo je ni bilo doma. Vsako jutri je ob pol osmih vestno in pridno zapustila hišo in se le redko vrnila pred sedmo. Prihranil bi ji pot na pošto, poleg tega pa bi se mu ponudila priložnost, da se z njo zaplete v pogovor. Kadar sta se srečala na stopnicah, je na njegove pozdrave in drobna vprašanja o počutju in vremenu odgovarjala z jedrnatim, a prijaznim tonom. Morda bi ga povabila celo na kozarec vina, da bi pozabil včerajšnje popoldne. Izpustil je jabolko, stekel do okna v dnevni sobi, a koruzno rumeni poštarški avto je že zapustil mesto, kjer je pisalo, da je parkiranje in ustavljanje prepovedano. Jabolko je zmešal s petimi zvrhanimi žlicami ovsenih kosmičev. Dokler ni zavrela voda za čaj, je pustil, da so se kosmiči namočili v jabolčnem soku, nato pa je v zmes vmešal lonček jogurta, to pa je bil zajtrk, s katerim se je že vrsto let zjutraj okreščal za napore dneva.

Viktor je vedno znova tik pred tem, da sede na klop pred vrtcem. Če je kakšna klop prosta in je ne želi nobena mati, za Tamilce s kartami pa je še premalo temno, upočasni korak in se včasih celo za hip ustavi. Tudi danes je pred prosto klopjo okleval, razmišljal, da bi mu veselje otrok med igro, pogled na neobremenjeno in nerazmišljujoče, kajti še neskončno življenje dobro del. Toda tudi danes je odšel dalje, oklevanje mu ni preprečilo, da ne bi prečkal igrišča, pa čeprav ve, da ne bo imel na voljo nobene druge klopi, na katero bi lahko sedel, da bi se izognil pokopališču. Prav danes bi se mu rad izognil, kajti nenazadnje je prav njegovo zadrževanje na pokopališču krivo za to, da je danes ostal v postelji dlje kot običajno.

Včeraj so ga še spraševali, ali rad sedi na pokopališču, danes pa si ne upa več do tistega kraja, kjer je še do pred kratkim stala rdeča bukev in kjer je zdaj tabla pojasnjevala, da je bilo treba lepo, staro drevo podreti, ker je bilo bolno. Ni prvič sedel v vdolbino, ki jo je za seboj pustilo podrto drevo, saj je sonce tukaj sijalo dlje kot drugod. Ja, rad sedi tukaj, je odgovoril, in šele po tem, ko je prišel domov, je spoznal, kakšno luč, pravzaprav senco je nanj vrgel tisti prvi stavek, tisto strinjanje, ki mu je brez oklevanja ušlo z jezika. Moški, ki prostovoljno in brez omejitev prizna, da rad sedi na pokopališču, zlahka naredi nekoliko čudaški vtis, a to je žal ugotovil šele doma in torej prepozno. Verjetno je bilo tako, da ga je moški, ki mu ni povedal niti svojega imena, verjetno od samega začetka imel za čudaka in je zato tako nenadno izginil. Sam pri sebi je Viktorja imenoval čudaka, čudnega tiča, morda nedolžnega norčka, ob tem pa si je Viktor toliko obetal od tega srečanja. Veliko bolj obetavno je bilo od vsakodnevnega srečanja s sopotnikom na sosednjem avtobusnem sedežu ali z damo za blagajno, ki je pozabila stehitati jabolka. Kdaj je nazadnje doživel srečanje, iz katerega bi lahko zraslo poznanstvo?

Moški je bil njegovih let. Nosil je obleko, ki se ji je že na prvi pogled poznalo, da ni žalna obleka, ki bi jo nosili na pogrebu. Šlo je za običajno poslovno obleko, kakršne v tem mestu nosijo pogosto, na pokopališču pa le redko. Prodajalne z moškimi oblekami so prodale na stotine tovrstnih oblek, kupovali pa so jih

uslužbenci bančnih ustanov in zavarovalnic, ki so imele svoj sedež ali vsaj podružnico pogosto v pisarnah v mestnem središču. Takšne obleke so običajno prodajali v kompletu s srajco, katere všitek je lažno obetal, da je srajco mogoče brez težav likati, ter z nevpadljivo kravato.

Naj mu oprostite, saj noče motiti, nikakor ne, verjetno hoče Viktor pač samo sedeti tukaj, ker to rad počne, kakor je pravkar priznal, je nadaljeval moški, Viktor pa tudi v tem hipu še ni opazil, da je bilo to, da je ponovil svoj odgovor, znamenje, da bi moral zadevo natančneje pojasniti, da bi preprečil nesporazume, kar zadeva njegovo zadrževanje na pokopališču. Verjetno bi zadostovalo, če bi dodal, da tukaj sedi le zato, ker so klopi pred otroškim vrtcem zasedene, in tako moški nikdar ne bi prišel na idejo, da bi lahko šlo za čudaka.

Grozno mu je žal, toda ne more biti tiho, govoriti mora in če ga ne moti, bi se rad pogovarjal z njim, če pa ga moti, naj le na kratko pokima, in že bo odšel in niti za hip več vztrajal pred njegovo klopjo.

Pogovor se za Viktorja sploh ne bi mogel bolje začeti.

Ali mu lahko pove, koliko je ura, je rekel moški in ob tem pokazal na svojo uro. Rad bi, da mu potrdi natančni čas, ker v takšnih situacijah, kakršna je trenutna, vselej dvomi o točnosti svoje ure, čeprav ta brezhibno deluje že od birme dalje, tako da odtlej ni zamudil nobenega letala in nobenega termina, oziroma krivde za zamudo od svoje birme dalje ni mogel več pripisati zamujanju svoje ure.

Viktor je moškemu navedel čas, ki ga je nazadnje odbil cerkveni zvon, ko je naznanjal četrt, saj sam ni nosil ure.

Če je odbilo tri, potem je tudi danes z njegovo uro vse v najlepšem redu, in tako mu ne preostane drugega, kakor da potrpežljivo čaka.

Moški je dajal vtis, kakor da želi sestiti na klop poleg Viktorja, a je ponovno planil kvišku, še preden se je blago njegovih hlač dotaknilo lesene klopi.

Ali mu dovoli, da sede, ko mu je že zagrozil s tem, se je zasmejal moški, ki ne zna biti tiho in verjetno se bodo njegove besede, česar ni mogoče preprečiti, kar usule, če mu bo dovolil, da sede na klop poleg njega.

Viktor je pokimal in moški je sedel. Vendar stanje, ko sta sedela drug poleg drugega, ni trajalo večno. Moški je migal s koleno, kar je vodilo do tega, da tudi njegov trup ni mogel obstati pri miru in celo prameni las, ki jih je nad čelom

skupaj držal vosek za lase, so se pričeli gibati. Moški se je svojega nemira povsem dobro zavedal in je, da bi ga preprečil, kmalu prekrižal nogi in zagozdil dlani med stegna. Obsojen na negibnost se je poskušal nekajkrat zazibati naprej in nazaj, nato pa je planil s klopi, olajšano zavzdihnil kot nekdo, ki je po letih ječe osvobojen verig. Obrnil se je okrog lastne osi in stopil za klop. Medtem ko je z nogami mešal po pesku in dvigoval oblake prahu, ki so legali na njegove črne čevlje kot siva prevleka, je nadaljeval.

Najkasneje ob štirih bo zagotovo vedel. Ob štirih! Pa saj to je še skoraj cela ura. Kakšna sreča, da ga je srečal. Če Viktor ne bi sedel na tej klopi, res ne bi vedel, kako naj živ prebrodi to uro. Bal se je že, da je bila to slaba zamisel, da je prišel na pokopališče. Tukaj ni pričakoval tako potrpežljive osebe, kot je on, za kakšnim točilnim pultom bi bila verjetnost večja, da sreča človeka, s katerim bi se lahko pomenkoval celo uro. Toda za točilnim pultom bi mu pretila nevarnost, da bi se v tej uri napil, kar bi bilo usodno, ne glede na to, kako se bo odločila komisija. Ne bi si mogel privoščiti, da bi se v pisarno vrnil pijan, saj bi to, da si v takšnem položaju ni vedel pomagati drugače kot tako, da se je napil, nedvomno razumeli kot neopravičljivo šibko točko. V najhujšem primeru bi tovrsten pripetljaj privedel celo do ponovnega presojanja njegovega primera. Toda imel je srečo, da je srečal človeka, ki mu stoji ob strani v tej dolgi uri, in za to mu je hvaležen.

Viktor je pričakujoče obrnil glavo, da bi moškemu pogledal v oči. Vesel je bil, da mu je nekdo hvaležen, in človeku, ki je izrekel ta lepi stavek, je želel nakloniti topel pogled. Moški pa je strmel v konice svojih čevljev, ki so mehansko risali po tleh, in dolgo je trajalo, da je podoba zaprašenih čevljev prodrla v njegovo zavest in da se je zavedel tudi risanja po tleh. Ponovno je poskusil sestati. Ponovno mu je spodletelo zaradi neobvladljive sle po gibanju. En čevljev je prislonil ob klop in se s trupom zibal naprej in nazaj. Zdaj je stal pred Viktorjem in iz zadnjega hlačnega žepa potegnil svojo listnico.

Predvčerajšnjim je njegov sin dopolnil tri leta. Ojoj, tri že, je vzkliknil moški in se ob tem lopnil po kolenu. Drugi pa je že na poti. Že nekaj dni to vesta zagotovo. Za malega sta priredila otroški rojstni dan. Prvič je smel povabiti svoje prijatelje. To se zdaj namreč začenja že zelo zgodaj, da imajo otroci drug drugega radi ali pa

ne. On, mali, pa je prav natanko vedel, koga želi povabiti in koga ne. Ves večer pred tem je napihoval balone, njegova žena tega namreč ne počne rada. Ne prenese napihovanja balonov, pa tudi znamk ali ovojníc ne, ki se ne zalepijo same, zato pa izvrstno peče.

Moški je Viktorju pomolil fotografijo, na kateri je bil majhen, svetlolas deček, ki je sedel za velikanskim kosom torte. Viktor se je nasmehnil in uspelo mu je, da je moškemu vendarle namenil tisti topli pogled.

Lep otrok. Bistre oči. Njegov sin ima gotovo nenavaden značaj, to se dobro vidi. S svojo voljo starše gotovo občasno pošteno spravlja v zadrego.

V zadrego, se je zasmel moški, to pa je, lepo rečeno, neizmerno podcenjevanje. Mali vedno znova tako svojo mater kot tudi njega, očeta, ko se zvečer vrne domov, spravlja ob pamet. Neverjetno, da ima človek pri treh letih že lahko v svoji majhni glavi takšne fiksne ideje. Pred enim mesecem, ko je bilo za konec tedna izredno vroče, so se odpeljali na deželo, pustili avto na robu gozda in se z vso opremo odpravili v osvežujoči hlad. Našli so prijeten prostorček ob potoku, kjer so razprostrli odejo za piknik. Mali je takoj stekel k potoku, voda namreč otroke privlači najmanj toliko kot ogenj, kot vse, kar je nevarno in drži starše v pogonu. Takoj je stekel za njim in ga ravno še ujel za rob hlač, da mu je sezul čevlje, preden bi zakoračil v mrlo vodo. Na plitvem mestu je začel nalagati kamne enega na drugega, da bi zajezil potok. Mali je prvič poskušal zajeziti potok. On, oče, pa ne more počivati ob nobenem potoku, pa čeprav je že davno prerasel otroška leta, ne da bi ga zajezil. Seveda njegova izkušnost malega niti najmanj ni zanimala, temveč je sam, ki je prvič gradil jez, njemu, izkušenemu graditelju jezov, kazal, kam je treba položiti kateri kamen.

Moški je pospravil fotografijo nazaj v denarnico in se nenadoma globoko zamislil.

Prepričan je, da je malemu uspelo brežhibno zajeziti potok, je sredi premora, ki je nastal zaradi preišljevanja onega moškega, dejal Viktor.

Od samega začetka se je poigraval z mislijo, da bi na vrtu pred hišo uredil biotop, seveda bi potem moral do biotopa speljati tudi majhen potoček.

Moški je besede izgovarjal neprepričljivo, brez slikovitosti nazorne predstave. Kar govoril jih je tja v en dan in očitno v mislih ni bil več pri stvari. Začel je

pokati s členki mezinca leve roke. Napetost, ki se je je moški členek za členkom osvobajal, se je prenašala na Viktorja. Zadrževal se je lahko do prstanca desne roke, nato pa ga je prekinil.

Ali na vrtu goji tudi rože ali zgolj zelenjavo? Edina možnost, da v mestu prideš do lastne zaplate zelenja, ki presega velikost balkonske mizice, je ta, da zaprosiš za vrt pri vrtničkarjih, kar pa je le misel, ki je v njegovem primeru ne gre jemati resno.

Viktor je ravno še pravi čas opazil, da ne sme nadaljevati pogovora v tej smeri. Spregovoril je sredi težkega molka tega človeka. Če pa bi govorila o vrtnarjenju, bi le leporečil. Vrtnarjenje mu je bilo povsem tuje. Le zakaj, je razmišljal, morda pa ni treba, da za vedno ostane tako, konec koncev mu je narava blizu, pa čeprav mu bolezen tiste rdeče bukve ni kratila spanca. Svoje sobne rastline ni negoval, da bi kljuboval Marie, temveč iz veselja, ker tako lepo uspeva. Odločil se je, da svoje iskanje dela v bodoče razširi še na poklic vrtnarja. Redno se je javljal na razpise za zidarje ali tesarje, pa ne zato, ker bi se teh dveh poklicev izučil, temveč ker je bil prepričan, da bi lahko osvojil ročno spretnost zidarja ali tesarja. Potegoval se je tudi že za mesto ključavničarja in finomehanika, nekoč celo gozdnega delavca, se je spomnil, kar pa je bilo že precej blizu vrtnarjenju. Škoditi ne more, morda pa dobi mesto kot pomožni vrtnar in tako požene korenine v cvetlični gredi ali na kakšni zeleni trati.

Vse to je ogroženo, je zavzdihnil moški in pred Viktorjevo klopjo hodil sem ter tja. Pogledoval je na uro. Morda bo njegova usoda zapečatená prav zdaj, natanko osem minut pred pol četrto. Če bo komisija sprejela zanj neugodno odločitev, če se bo vse obrnilo na glavo in njegov nadrejeni ne bo mogel držati obljube, ki mu jo je dal še pravkar, ko je odhajal iz pisarne, ter mu ob tem močno stisnil roko, bo vse izgubljeno.

Viktor bi mu rad rekel kaj pomirjujočega. Če bi moški ponovno sedel poleg njega, je pomislil Viktor, bi mu morda celo lahko položil dlan na ramo. Imel je prijetne dlani, tople in mehke, redno si je strigel nohte in ni jih grizel, temveč si jih je pilil, kadar je bilo to potrebno. Marie je vedno hvalila njegove roke.

Za kaj takšnega obstajajo le neprimerni trenutki, to seveda ve, sedanji pa je kar se da neprimeren trenutek. Drugi je na poti, preselili so se v novo hišo, ki pa še

zdaleč ni dokončno urejena. Tudi če bi si rad, si ne more predstavljati, kaj bi to pomenilo.

Moški si je obraz zakril z dlanmi in prenehal hoditi sem ter tja, kakor da bi si želel predstavljati, kaj se bo v naslednjih minutah zgrnilo nadenj. Viktor je prav tako vstal in napravil nebogljen korak proti moškemu.

Povsem prepričan je, da komisija ne bo prišla do drugačnega sklepa kot njegov nadrejeni. Saj sploh ne more priti do drugačne ugotovitve, ko pa je očitno, kako se je izkazal, vsak človek s trohico razuma bi nemudoma dojel, kako marljiv je, komisijo pa so nedvomno sestavljali razumni ljudje. Želel se je otresti skrbi.

Viktor je čutil, da je med njim in moškim določena vez, in izkoristiti je hotel priložnost, da bi postal njegov zaveznik. Moški gotovo ni spregledal tega, da ga Viktor razume. Srečala sta se dva, ki sta lahko skupaj sedela na klopi, pa čeprav sta ravnokar stala pred njo.

Svoji ženi o tem ni črhnil niti besedice. Moški je zmajal z glavo. Ona mora paziti nase. Sploh si noče predstavljati, kako bi bodoče sploh še lahko sedel z njo za mizo, zaspal poleg nje in se poleg nje prebudil, ne da bi se mogel njo pogovarjati o najhujši izmed vseh možnosti, v kolikor bi se ta v naslednjih minutah dejansko zgrnila nadenj.

Sredi največje zaskrbljenosti je zazvonil prenosni telefon. Viktorju se je zdelo, kakor da je upadla bledica na obrazu moškega še nekoliko pobledela. Moški je počasi potegnil telefon iz suknjiča in si ga hlastno pritisnil ob uho. Negibno sekundo je bil moški negiben od strahu, nato pa se je sprostil in na obrazu mu je veselo zažarel nasmeh. Brez dvoma je njegov nadrejeni osrečil sodelavca z novico, da bo vse ostalo pri starem, da je komisija potrdila tisto, kar je sam že napovedal. Moški se je zasmel, se med telefoniranjem obrnil proč od Viktorja in stopil nekaj korakov v stran. Viktor je gledal za njim, dokler ni izginil za nekim nagrobnikom. Sedel je na klop in čakal.

Kar nekaj minut je trajalo, preden je Viktor dojel, da se moški ne bo vrnil. Odšel je v pisarno, ne da bi mu Viktor lahko čestital za dober iztek žalostne zgodbe. Še dlje pa je trajalo, da se je začudenje spričo nenadnega odhoda prevesilo v žalost. Sonce je zašlo in napočil je večer, ko je Viktor vstal in odšel domov.

Prevedla Amalija Maček